



**Sociaal
Werk**
Nederland



Reactie LOSR/Sociaal Werk Nederland op de bloggende deurwaarder Utrecht, 23 januari 2018

Op 22 januari 2018 verscheen een blog van de bloggende deurwaarder (zie bijlage)¹ over het LOSR-rapport "Rechtspraak op bestelling?!"². Die vraagt om een reactie vanuit de LOSR.

Om te beginnen gooit de bloggende deurwaarder twee onderzoeken op een hoop, terwijl die los van elkaar hebben plaatsgevonden. Naast de LOSR heeft Investico onderzoek gedaan naar e-Court, in opdracht van Nieuwsuur en de Groene Amsterdammer. Beide partijen zijn medio november hun onderzoek gestart, aanvankelijk zonder dit van elkaar te weten.

Maar de term 'robotrechter' waarover de bloggende deurwaarder valt komt niet bij ons vandaan en staat ook niet in ons rapport. Ook de website www.geheimerechtbank.nl is niet door ons opgezet maar door Investico.

Dan de financiering van e-Court. 'De overheidsrechter wordt toch ook betaald,' stelt de bloggende deurwaarder. Dat klopt, maar je kunt niet zelf beslissen bij welke rechter je de zaak aanhangig maakt. Schuldeisers kunnen daarentegen via de algemene voorwaarden wél kiezen met welke digitaal arbitragebedrijf ze in zee gaan. Hier spelen voor het arbitragebedrijf grote financiële belangen. Dat gegeven staat onafhankelijkheid in de weg en dat wordt versterkt wanneer mensen niet echt kunnen kiezen door het gebrek aan transparantie en door de situatie waarin ze verkeren.

Om diezelfde reden is het wat ons betreft ondenkbaar dat een deurwaarder een executoriale titel kan verlenen. Als deurwaarders in overheidsdienst zouden zijn, zou dat anders zijn, maar dat is in Nederland nu eenmaal niet het geval. Ook deurwaarders zijn financieel afhankelijk van hun opdrachtgevers.

In ons rapport stellen we vast dat er sprake is van een oneerlijk beding, gezien het gebrek aan onafhankelijkheid en transparantie bij e-Court. De bloggende deurwaarder geeft aan dat wij hiervoor geen bijval vinden bij de rechtelijke macht. Het tegendeel blijkt het geval: we krijgen juist onverwacht veel steun uit die hoek.

Ruth de Bock, advocaat-generaal bij de Hoge Raad, zei in Nieuwsuur dat rechters niet allemaal even kritisch kijken naar het arbitragebeding, maar dat volgens haar een uitspraak waar helemaal geen mens naar heeft gekeken geen geldige uitspraak is.³

Investico heeft tijdens haar onderzoek verschillende rechters gesproken die met lede ogen aanzien dat het exequatur verleend wordt door de rechtbank Almelo. Er zou sprake zijn van 'forumshoppen', wat voor e-Court makkelijk is omdat e-Court in het hele land zitting houdt. In de praktijk altijd in Almelo.

Ook volgens Eddy Blauw (hoogleraar rechtspleging en conflictoplossing) is het arbitragebeding in strijd met het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens.⁴

Dus we beweren niet zo maar wat, zoals in de blog wordt gesuggereerd.

De bloggende deurwaarder beticht ons er bovendien van een smeercampagne te voeren tegen zijn beroepsgroep. Want volgens hem heeft de KBvG bij de wijziging van de Gerechtsdeurwaarderswet

¹ [E-court onder vuur in de media](http://E-court%20onder%20vuur%20in%20de%20media), www.debloggendedeurwaarder.nl

² [Rechtspraak op bestelling?! Stop commerciële rechtspraak.](#)

³ [Uitzending Nieuwsuur 17 januari 2018.](#)

⁴ [Vonnis te koop](#), *De Groene Amsterdammer*, 17 januari 2017.

alleen verzocht om het 'proces-verbaal van constatering' als ambtshandeling aan te merken. De passage uit de Memorie van Toelichting die we in ons rapport aanhalen zou alleen hier betrekking op hebben. We zouden de plank volledig misslaan, aldus de bloggende deurwaarder. Niets is minder waar!

De KBvG heeft namelijk wel degelijk ook verzocht om het exploit als ambtshandeling aan te merken. Dit staat in de brief van de KBvG:⁵

Reactie KBvG op wetsvoorstel wijziging Gerechtsdeurwaarderswet, 8 november 2013

"In ditzelfde licht is ons voorstel eveneens om exploten op de voet van art. 3:37 lid 2 BW ook in art. 2 uitdrukkelijk als ambtshandeling aan te duiden. Niet alleen om de authenticiteit ervan te benadrukken maar ook om bijvoorbeeld geen discussie te krijgen of je voor, bijvoorbeeld een exploit houdende stuiting van een verjaring, mag informeren bij de GBA (hetgeen alleen is toegestaan voor ambtelijke handelingen), hoewel het Gerechtshof Arnhem, in zijn uitspraak van 16 10 2012 (ECLI:NL:GHARN:2012:BY1109) in r.o. 4.9 de stuiting weer als ambtshandeling betitelt)."

Dit verzoek van de KBvG wilde de wetgever nadrukkelijk niet honoreren. In de Memorie van Toelichting staat: ⁶

Memorie van Toelichting:

"Ook voor exploten op voet van artikel 3:37 lid 2 van het Burgerlijk Wetboek is een nadere wettelijke regeling niet nodig. Indien bepaald is dat een verklaring schriftelijk moet worden gedaan, kan zij, voor zover uit de strekking van die bepaling niet anders volgt, ook bij exploit geschieden. Een gerechtsdeurwaarder kan dergelijke handelingen als een andere werkzaamheid als bedoeld in artikel 20 Gerechtsdeurwaarderswet verrichten. Op voorhand is er immers geen reden om te concluderen dat gerechtsdeurwaarders door het verrichten hiervan de goede en onafhankelijke vervulling van het deurwaardersambt of het aanzien daarvan schaden of belemmeren. De noodzaak om te bepalen dat dit voortaan een ambtshandeling is staat niet vast."

Dat in het LOSR-rapport onjuiste passages aangehaald worden is dus absoluut niet waar. Rectificatie door de bloggende deurwaarder is hier op z'n plaats.

De KBvG komt vervolgens met de notitie "Ieder exploit is een ambtshandeling", waarbij hetgeen eerder verzocht is niet meer nodig is, want de wet wordt nu anders uitgelegd: art. 3:37 lid 2 BW vormt zelf de wettelijke basis voor het verrichten van ambtshandelingen.⁷

Er wordt in de notitie geen melding gemaakt van het eerdere verzoek van de KBvG tot aanpassing van de Gerechtsdeurwaarderswet dat is afgewezen. Slechts in een voetnoot wordt er melding van gemaakt dat de wetgever het verkeerd ziet. Dit is op z'n zachtst gezegd zeer bijzonder.

En dan het ten onrechte in rekening brengen van kosten. De bloggende deurwaarder refereert aan de reactie van de KBvG waarin aangegeven wordt dat de kosten niet bij de schuldenaar, maar bij de opdrachtgever in rekening worden gebracht.⁸ Dat blijkt niet uit de oproeping zelf (zie bijlage in ons rapport). Bij de oproeping worden immers kosten in rekening gebracht op grond van het Besluit tarieven ambtshandelingen gerechtsdeurwaarders (Btag) en de kosten worden verhoogd met 'btw-schade' conform art. 10 Btag. Zie volgend voorbeeld.

⁵ Reactie KBvG op wetsvoorstel wijziging Gerechtsdeurwaarderswet, 8 november 2013. [Bijlage blg-387979 bij kamerstukken II 2014/15, 34047, nr. 3.](#)

⁶ [Kamerstukken II 2014/15, 34047, 3, p. 8-9.](#)

⁷ [Elk exploit is een ambtshandeling](#), bestuursstandpunt KBvG, vastgesteld op 18 februari 2016.

⁸ [Reactie van de KBvG op het rapport van de sociaal raadslieden over arbitrage door e-court, 17 januari 2018](#)

In de oproep om voor e-Court te verschijnen staat:

De kosten van dit stuk zijn:

Tarief volgens Btag	€	80,42
Bevraging DBR (18-09-2017)	€	1,52
Bevraging BRP (20-09-2017)	€	1,57

Subtotaal	€	83,51
Verhoging conform artikel 10 Btag	€	17,54

Totaal	€	101,05

Verzoekster kan op grond van de Wet Omzetbelasting 1968 de haar in rekening gebrachte omzetbelasting niet verrekenen, derhalve verklaar ik, (t./k.-)gerechtsdeurwaarder, de genoemde kosten te hebben verhoogd met een percentage gelijk aan het percentage genoemd in die Wet.

Het Btag regelt de kosten die in rekening worden gebracht bij de schuldenaar en niet bij de opdrachtgever. Een duidelijkere aanwijzing dat de kosten rechtstreeks bij de schuldenaar in rekening worden gebracht is er niet.

Tot slot de zorgverzekeraar, zijn zij nu wel of niet op de hoogte van het actuele adres? De websites van diverse zorgverzekeraars geven aan dat je geen adreswijziging aan de zorgverzekeraar hoeft door te geven, omdat ze een melding krijgen van de Basisregistratie personen.⁹

Dat ons rapport reacties oproept, zal niemand verbazen. Dat is ook prima, maar wel graag op basis van argumenten en niet op basis van een verkeerde voorstelling van zaken.

⁹ Zie bijvoorbeeld [de informatie van Menzis](#).



E-court onder vuur in de media

Een klein jaar schreef ik al over e-court: de afgelopen week is na een artikel in de Groene Amsterdammer^[1] als aperitief het LOSR^[2] in de aanval gegaan wat terecht weer een gepeperde reactie van de KBvG^[3] opleverde. Er volgden ook reacties vanuit de rechtspraak^[4] en ook de Volkskrant en het NRC pakten het ook op. Kamervragen (20 onderdelen) volgden...Intussen is e-court ook met een persbericht^[5] gekomen.

Ik heb oprecht sympathie voor het LOSR en waar zij voor staan, begrijp met niet verkeerd, maar het LOSR en met name Andre Moerman maken zich m.i. wel schuldig aan een kwalijke vorm van framing. Omstreeks 10 januari 2018 twitterde Andre Moerman over het dagvaarden voor € 0,76. Er kwamen meteen kritische reacties omdat de door hem aangehaalde specificatie van de vordering duidde op een veel hogere hoofdsom die kennelijk was verminderd maar de toon was weer gezet... Hij nam het terug maar net als alle rectificaties: verscholen achter een andere zaak.

Rectificaties staan nooit als hoofdartikel op de voorpagina is mijn ervaring, maar dat terzijde

Het rapport van het LOSR is ronduit tendentieus. Ik zal me op enkele punten concentreren.

- financiering e-court door schuldeisers;
- oneerlijk arbitraal beding;
- “robot-vonnis”;
- de aanval naar de KBvG over de notitie elk exploit is een ambtshandeling en de berekening van kosten.

Uiteraard wordt e-court betaald door de schuldeiser, dat geldt bij alle arbitrage want het is immers **private rechtspraak**. Als dit het fundamentele bezwaar is moet arbitrage uit de wet worden geschrapt en dat zou absurd zijn omdat daarmee een zeer waardevol wereldwijd bestaand procesmodel zou verdwijnen.

Het is een bizarre verdachtmaking: waarom is de overheidsrechter dan betrouwbaarder want die betaal je ook. Je betaalt bij arbitrage het instituut en niet de arbiter. Het tuchtrecht voor juridische beroepen wordt door de beroepsgroepen betaald, integraal. Eigenlijk moet dan onder die uitspraken worden gezet

“dit vonnis is tot stand gekomen door integrale financiering door de deurwaarders”.

Dat is net zo onzinnig als de nauwelijks verholen suggestie dat e-court enkel klanten heeft omdat het zogenaamd meedenkt.

Als e-court beslisser zou ik trouwens heel boos zijn want als ik de namen bekijk op <http://www.geheimerechtbank.nl/> kom ik daar prominente namen tegen, **vooropgesteld dat de lijst klopt**.

In het comité van aanbeveling zit vanaf het begin en nog steeds prof. A.W. Jongbloed uit Utrecht.

E-court is niet erg behulpzaam in deze door tot nu toe constant te zwijgen. Het in het geheel niet publiceren van uitspraken en vooral het niet aangeven wie de uitspraken doen via haar website vind ik ronduit ernstig en dat aspect biedt het LOSR terecht munitie!

Gelukkig betert men nu het leven op dit punt. Nu mag niet uit het oog worden verloren dat arbitrage niet hoeft te publiceren.

Het is trouwens wel opvallend dat in het LOSR rapport geen enkel e-court vonnis over de hekel wordt gehaald omdat de beslissing onjuist is (!) of zie ik dat verkeerd? Het LOSR zal toch met alle suggesties die men doet wel een slachtoffer gevonden hebben?

Het zou het LOSR toch aan het denken moeten zetten dat nu juist non profit organisaties zijn die gekozen hebben

voor e-court. Juist die schuldeisers hebben geen belang bij gezeur in de media over hoge vervolgingskosten en onzorgvuldige rechtspraak. Zij hebben voldoende vertrouwen in het systeem en juist die organisaties gaan nu niet bepaald over een nacht ijs.

Het arbitraal beding is zagezegd oneerlijk. Hier worden allerlei bezweringsformules aangehaald.

Apart is dat de wetgever niet ruim baan heeft gemaakt voor arbitrage, integendeel, dat heeft de rechterlijke macht gedaan en dan met name de rechtbank Overijssel.

Bij de wijziging van het arbitragerecht in 2015 is het arbitraal beding op de zwarte lijst geplaatst en kreeg daarmee dezelfde “infame status” als het beding bindend advies.

Het LOSR voert allerlei voorbeelden ten tonele waarom het beding oneerlijk is, maar ze heeft daarmee tot nu toe geen gehoor gevonden bij de rechterlijke macht en dat is degene die er iets van moet vinden.

E-court als arbiter vindt het beding niet bezwarend en de rechtbank verleent exequatur. Daarbij moet het beding getoetst worden en dat gebeurt ook. Als het opt-in wordt voor consumenten gaat het torenhoge bonnetje van de griffierechten trouwens weer naar de consument.

Heel bijzonder is het verwijt in het LOSR rapport dat Menzis e-court uitsluit bij een geschil door de consument aanhangig te maken, dus een a-symetrisch beding. Een beding dat de consument niet alle rechten geeft hoeft niet per se oneerlijk te zijn en ik mis ook een concrete uitwerking van wat de consument hierdoor voor nadeel heeft dan wel ondervindt.

Ik snap de bepaling wel: men wil geen geschillen van de consument tegen de verzekeraar bij e-court hebben en dat is ook logisch. Je krijgt dan allerlei discussies over uitleg van de polis, verstrekkingen en daarvoor is e-court niet opgezet. Dat is hun goed recht. De burger kan bij de overheidsrechter terecht.

E-court is ontstaan als reactie op de alsmaar oplopende kosten van de overheidsrechter en dat heeft de wetgever aan zichzelf te wijten. Daarnaast heeft e-court een methode gevonden om exequaturverzoeken te bundelen waardoor men voor 30 zaken maar een keer griffierecht betaalt.

Het Ministerie weet dit maar doet er niets aan en dat is opmerkelijk omdat voor zover ik weet de griffier – in tegenstelling tot de rechter – instructies van het Ministerie op dit punt moet opvolgen. De griffier berekent het recht! Op deze manier heb je een perfecte manier om de kosten te beperken. Het is jammer dat de SP **daar** nu net geen vragen over stelde.

Een robot-vonnis. Opmerkelijk die term. Dit is echt framing.

Het LOSR zwijgt gemakshalve over het systeem dat de Kantonrechters al vele jaren hanteren waarbij de griffie alle verstekuitspraken klaarmaakt en de rechter blind tekent: hij wordt ook niet bekostigd voor een grondig onderzoek.

De burgerlijke gerechten hebben allemaal modellen, formats. Zijn dat dan geen robot-vonnissen? Sinds de uitspraken van het EHVJ[6] en HR[7] moet ook in verstek getoetst worden. Dat gebeurt maar met mate en ik verdenk de Kantonrechters er van dat men enkel bij bepaalde schuldeisers/type zaken toetst. Justitie zou de gerechten hiervoor moeten bekostigen maar dat gebeurt niet.

Ronduit ergerlijk is de smeercampagne naar onze beroepsgroep.

Het LOSR slaat op de vitale plaatsen de plank finaal mis. In het overleg rondom de nieuwe gdw-wet is door de KBvG geprobeerd tot een uitbreiding van art. 2 gdw-wet te komen. De Minister wilde niet aan het pv van

constatering als ambtshandeling en dáár slaat de door de LOSR geciteerde MvT op. De rechterlijke macht het steunde het wel en ook de staatscommissie die het bewijsrecht onder handen heeft gehad omarmt het als nieuwe ambtshandeling.

De notitie van de KBvG uit 2015 had een heel andere achtergrond en daar gingen ook de tuchtzaken over: het nemen van een BRP. De notitie heeft een ronduit terughoudend karakter: bij sommaties moet er een noodzaak tot in verzuim brengen zijn.

Het 6:236n BW exploot leidt bij uitstek een arbitraal geding in, iets dat het oude 6:236n BW exploot niet deed en dat is de reden dat de KBvG in 2010 e-court de voet dwars zette op het punt van de BRP bevraging. Vermakelijk is dat de LOSR de BTaG wijziging als aanknopingspunt kiest. Dat is immers onzin want het is 6:236n BW dat het tot oproeping voor een geding maakt met het recht tot BRP en DBR bevraging.

Let wel: de zorgverzekeraar mag voor een geding geen BRP bevragen. Daar biedt de wet geen ruimte voor. Het citaat van de LOSR slaat op controle van de inschrijving bij acceptatie.

Zoals de KBvG terecht stelt is het aan een rechter om kosten toe te wijzen, de deurwaarder declareert bij de schuldeiser en die moet de rechter verzoeken die kosten toe te wijzen.

Ben ik hier als verdediger van e-court of een andere arbitrage instantie. Nee, ik vind dat deze incasso's bij de overheidsrechter thuishoren maar dan wel voor een betaalbaar bedrag. Ik eindig met de zelfde overweging als een jaar gelden:

Mijn andere fundamentele bezwaar is dat we hier praten over een zeer kwetsbare groep debiteuren: die kunnen niet naar een zitting gaan en daar hun zaak mondeling bepleiten, iets dat nog vaak genoeg tot een voor hen voordelig resultaat leidt. Kan ik er de vinger op leggen? Nee, maar het voelt gewoon niet goed.

[1] <https://www.groene.nl/artikel/vonnis-te-koop>

[2] <https://www.sociaalwerknederland.nl/thema/sociaal-raadsliedenwerk-srw/nieuws/6112-analyse-en-aanbevelingen-rond-commerciele-rechtspraak>

[3] <https://www.kbvg.nl/1200/de-beroepsorganisatie/persberichten-en-publicaties.html>

[4] https://www.rechtspraak.nl/Organisatie-en-contact/Organisatie/Raad-voor-de-rechtspraak/Nieuws/Paginas/Voorzitter-Raad-voor-de-rechtspraak-Verlaag-griffiekosten-om-toegang-tot-de-rechter-te-garanderen.aspx?pk_campaign=redactie&pk_medium=social&pk_source=twitter&pk_keyword=social#

[5] <http://www.e-court.nl/wp-content/uploads/2018/01/Persbericht-2018-01-19-reactie-publiciteit.pdf>

[6] 30 mei 2013 (C-488/11)

[7] 13 september 2013 <http://deeplink.rechtspraak.nl/uitspraak?id=ECLI:NL:HR:2013:691>

By Maarten Verheij | 22 januari 2018 | Geen categorie | 0 Comments

Deel deze blog, kies je platform hiernaast:



About the Author: Maarten Verheij



Meer weten over deze of andere interessante cases? Heeft u zelf een complexe zaak die u eens vrijblijvend wilt voorleggen? Neem contact met mij op, u kunt mij telefonisch bereiken op 023 - 5613465 of per e-mail via maarten@debloggendedeurwaarder.nl.

Leave A Comment
